

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 100 814 van 14 november 2001

A. 73 707/VI-15 947

In zake: **WAUTHIER** René,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Tangui VANDENPUT, advocaat,
Louizalaan 390/12
1050 Brussel,

tegen:

**het Rijksinstituut voor Ziekte-
en Invaliditeitsverzekering.**

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 24 maart 1997 ingediende verzoekschrift, waarbij René WAUTHIER de nietigverklaring vordert van de beslissing die op 22 januari 1997 is uitgesproken door de Commissie van beroep die bij de Dienst voor geneeskundige controle van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering is ingesteld;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van mevrouw DEBROUX, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 14 mei 2001, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2001, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij bepaald wordt dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 31 oktober 2001;

Gehoord het verslag van de heer LEWALLE, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. VANDENPUT, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van mevrouw CLICHEROUX, adjunct-adviseur, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van mevrouw DEBROUX, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep:

1. Verzoeker heeft zijn diploma behaald aan de Université catholique de Louvain (1978). Hij werkt alleen en heeft geen andere beroepsbezigheden dan algemene geneeskunde.

2. Op 11 december 1995 heeft de Dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV, handelend in het kader van artikel 142 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, aan de Voorzitter van de Controlecommissie een tegen verzoeker gerichte klacht voorgelegd wegens overtreding van artikel 73 van diezelfde wet.

De voornoemde dienst verweet dokter WAUTHIER "systematisch bepaalde analyses (inzake klinische biologie en nucleaire geneeskunde in vitro) te hebben voorgeschreven los van de klinische toestand van de patiënt, die analyses soms op lichtzinnige wijze herhaaldelijk te hebben voorgeschreven en daarbij in bepaalde gevallen niet te hebben stilgestaan bij het nut van die analyses".

Zulks is ten laste gelegd in verband met veertien sociaalverzekerden voor wie de verzoekende partij onnodig duur geachte handelingen voor een bedrag van 51 9526 frank verricht tijdens de periode van 1 september 1991 tot 2 februari

1994 in rekening heeft gebracht. De Dienst voor geneeskundige controle eiste dat de commissie dokter WAUTHIER zou verplichten het volledige bedrag binnen een termijn van een jaar terug te betalen en dat aan hem het verbod zou worden opgelegd om gedurende een jaar de derdebetalersregeling toe te passen.

De reden van het onderzoek was dat verzoeker de aandacht van de dienst had getrokken als voorschrijver van verrichtingen inzake klinische biologie en nucleaire geneeskunde: in het onderzoek van de profielen van 1990 bekleedde hij de 11^e plaats van de 10367 artsen van het land die bijscholing hadden gevolgd.

3. Verzoeker is op 20 maart 1996 voor de Controlecommissie verschenen, nadat hij daartoe op 24 januari 1996 was opgeroepen.

Op 24 april 1996 heeft de Controlecommissie haar beslissing genomen naar luid waarvan de tenlastelegging bewezen werd verklaard, de terugbetaling binnen twaalf maanden diende plaats te vinden en het verbod om de derdebetalersregeling toe te passen op vier maanden werd bepaald.

4. Verzoeker heeft bij een verzoekschrift van 23 mei 1996 tegen die beslissing beroep ingesteld.

Hij werd uitgenodigd om voor de Commissie van beroep te verschijnen op de zitting van 28 november 1996, welke verschijning vervolgens uitgesteld is tot 12 december 1996.

Op 22 januari 1997 heeft de Commissie van beroep de beslissing waartegen beroep was ingesteld bevestigd, uitgenomen wat betreft de termijn voor de terugbetaling, die op vierentwintig maanden is gebracht, en wat betreft het verbod om de derdebetalersregeling toe te passen, welk verbod opgeheven is.

Die beslissing, waarvan kennis is gegeven bij een brief van 27 januari 1997, is de handeling die bij dit beroep wordt bestreden.

Overwegende dat verzoeker op de terechtzitting voor het eerst heeft gesteld dat de toepassing op het onderhavige geval van artikel 14, § 2, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, welke bepaling daarin is ingevoegd bij de wet van 25 mei 1999, een schending inhoudt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en dat hij gevraagd heeft dat een prejudiciële vraag in die zin aan het Arbitragehof wordt voorgelegd;

Overwegende dat die vraag nieuw is; dat ze geen verband houdt met de openbare orde; dat er geen grond bestaat om daarop in te gaan;

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent "aan schending van de artikelen 139 en 146 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, aan schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, aan dwaling omtrent de feitelijke en de juridische motieven en aan machtsoverschrijding"; dat hij aanvoert dat de verwerende partij vanaf 1991 of 1992 beschikte of kon beschikken over voldoende gegevens om verzoeker op de hoogte te brengen van zijn hoedanigheid van "grote voorschrijver" inzake klinische biologie en nucleaire geneeskunde in vitro en om hem te straffen als zulks nodig bleek, dat ze hem pas in 1994 heeft verwittigd, zodat zij heeft bijgedragen tot het nadeel waarop zij zich beroept; dat hij betoogt dat, als hij in 1992 een verwittiging toegestuurd had gekregen, hij de manier waarop hij zijn medische praktijk uitoefende onmiddellijk had kunnen wijzigen, wat hij trouwens gedaan heeft zodra hij in 1994 een verwittiging had gekregen; dat hij daaruit afleidt dat de bestreden beslissing steunt op een inhoudelijke motivering omtrent het recht en de feiten die niet afdoende is en dat ze een schending inhoudt van de beginselen en bepalingen die in het middel zijn vermeld;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de Commissie van beroep rekening heeft gehouden met de argumentatie van verzoeker en dat de Commissie van beroep terecht geoordeeld heeft dat het niet aan de Dienst voor geneeskundige controle staat om zorgverleners mee te delen welke handelingen ze al dan niet mogen uitvoeren; dat ze aanvoert dat gesteld zelfs dat de Dienst voor geneeskundige controle wist dat verzoeker veel analyses inzake klinische biologie en nucleaire geneeskunde in vitro voorschreef, die dienst niet wist of die handelwijze al dan niet verkeerd was; dat zulk een handelwijze immers het gevolg kon zijn van een specifieke "patiëntengroep" waarvoor het nodig was zulke onderzoeken te laten uitvoeren; dat verzoeker krachtens het beginsel van behoorlijk bestuur, dat zowel voor het bestuur als voor de burger geldt, bij het RIZIV inlichtingen had moeten inwinnen om na te gaan of zijn voorschrijfprofiel niet aanzienlijk van de norm afweek;

Overwegende dat verzoeker daar in zijn memorie van wederantwoord tegen inbrengt dat het beginsel van behoorlijk bestuur impliceert dat de administratieve overheid de bestuurden op de hoogte brengt van de eventuele onwettigheden die zij begaan en dat die betekenis moet worden toegeschreven aan de artikelen 139 en 146, naar luid waarvan de Dienst voor geneeskundige controle tot taak heeft de prestaties van de verzekering voor geneeskundige verzorging en de

uitkeringsverzekering te controleren op het vlak van realiteit en conformiteit met de wet en met de besluiten tot uitvoering van de wet; dat datzelfde beginsel impliceert dat onmiddellijk een onderzoek wordt ingesteld wanneer laakbare feiten worden vastgesteld of wanneer aanwijzingen de indruk wekken dat zulke feiten gepleegd zijn; dat hij aanvoert dat hij, naar aanleiding van de brief van de geneesheer-inspecteur-generaal van 28 januari 1992, ervan op de hoogte had moeten worden gebracht dat hij een van de grote voorschrijvers was voor het jaar 1990 en dat tegen hem een onderzoek liep, wat hem in staat zou hebben gesteld zijn gedrag te wijzigen; dat hij stelt dat de verwerende partij, door het ongewenste voorschrijfgedrag te laten aanhouden, de nadeligste weg heeft gekozen en daarvan de gevolgen moet dragen; dat hij stelt dat aan de artsen op 30 november 1992 een rondschrijven is gestuurd waarin wordt aangekondigd dat de artsen die in 1990 "meer hebben voorgeschreven dan de limiet waarboven de 20% grootste voorschrijvers zich bevinden" persoonlijk zouden worden verwittigd en onder toezicht zouden worden geplaatst, hetgeen bevestigd werd in een beslissing van de Ministerraad die als bijlage bij het voormelde schrijven ging; dat hij betoogt dat de verwerende partij in het licht van die omstandigheden ten onrechte stelt dat de Dienst voor geneeskundige controle niet tot taak had hem in te lichten over zijn hoedanigheid van grote voorschrijver; dat hij voorts stelt dat hij de wijze waarop hij zijn medische praktijk uitoefent, gewijzigd heeft zodra hij ervan verwittigd was dat tegen hem een onderzoek liep, wat bewijst dat hij zeker hetzelfde zou hebben gedaan indien men hem eerder verwittigd had;

Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie stelt dat hem pas in 1994 voor het eerst kennis is gegeven van hetgeen hem ten laste werd gelegd terwijl bijna alle omstreden prestaties uit 1992 dateren; dat hem daarvan dus niet tijdig kennis is gegeven, wat een schending van de artikelen 139 en 146 van de gecoördineerde wet door de verwerende partij uitmaakt; dat, zelfs als het de verwerende partij niet euvel zou worden geduid dat zij het niet opportuun of dienstig heeft geacht verzoeker op de hoogte te brengen van zijn profiel van grote voorschrijver, doordat het om een discretionaire beoordelingsbevoegdheid gaat, het niet opgaat dat verzoeker de gevolgen van die keuze zou moeten dragen, in het licht van het beginsel van behoorlijk bestuur, het voorzorgsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel;

Overwegende dat de artikelen 139 en 142 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, als volgt luiden:

" Art. 139. In de schoot van het Instituut wordt een Dienst voor geneeskundige controle ingesteld wiens opdracht erin bestaat:

- 1° de prestaties van de verzekering voor geneeskundige verzorging en de uitkeringsverzekering te controleren op het vlak van realiteit en conformiteit met de voorschriften van deze gecoördineerde wet en haar uitvoeringsbesluiten;
- 2° de kwantiteit van de voorgeschreven of verleende verzorging te beoordelen en uitvoering te geven aan de beslissingen van de commissies bedoeld in artikel 142.";

" Art 142. § 1. Bij de Dienst voor geneeskundige controle wordt een controlecommissie ingesteld die, onverminderd de bevoegdheden van de tuchtrechtelijke organen, belast wordt met het vaststellen van de tekortkomingen inzake de bepalingen van artikel 73, tweede, derde en vierde lid.

Deze commissie bestaat uit twee afdelingen. De ene afdeling neemt kennis van de zaken die in het Nederlands worden behandeld; de andere neemt kennis van de zaken die in het Frans en in het Duits worden behandeld. De zetel van de commissie is te Brussel gevestigd in de lokalen van het Instituut.

§ 2. Bij de Dienst voor geneeskundige controle wordt een commissie van beroep ingesteld die tot opdracht heeft uitspraak te doen over de hogere beroepen ingesteld tegen de beslissingen van de controlecommissie. De commissie van beroep houdt zitting te Brussel. Zij bestaat uit twee afdelingen. Een van deze afdelingen is Nederlandstalig en neemt kennis van de zaken die in het Nederlands worden behandeld; de andere is Franstalig en neemt kennis van de zaken die in het Frans worden behandeld, alsmede van de zaken welke in het Duits zijn ingediend.

(...)"

Overwegende dat verzoeker ten onrechte stelt dat de voormelde bepalingen voor de Dienst voor geneeskundige controle de verplichting inhouden om hem onmiddellijk in te lichten over het feit dat zijn voorschrijfgedrag buitensporig was; dat hijzelf in de eerste plaats verplicht is in dat verband waakzaamheid aan de dag te leggen; dat niets hem overigens belette inlichtingen in te winnen bij de Dienst voor geneeskundige controle als hij terzake twijfels koesterde; dat hij al even ten onrechte stelt dat die verplichting voortvloeit uit het beginsel van behoorlijk bestuur; dat dit algemeen rechtsbeginsel, ongeacht welke draagwijdte daaraan moet worden toegekend, er niet toe kan leiden dat de verplichting om waakzaamheid aan de dag te leggen, die valt onder de eigen verantwoordelijkheid van de voorschrijvende arts, aan de administratieve overheid wordt overgedragen;

Overwegende, voor het overige, dat verzoeker ten onrechte tegen de Commissie van beroep inbrengt dat ze zijn argumentatie niet heeft onderzocht, terwijl meer dan een bladzijde van het stuk met de bestreden beslissing aan die argumentatie is gewijd; dat het middel in dat opzicht feitelijke grondslag mist;

Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat, volgt dat het middel niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent "aan schending van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, aan schending van het beginsel van de redelijke termijn, aan schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en aan machtsoverschrijding"; dat hij aanvoert dat zijn dossier bij de Dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV sedert januari 1992 is aangelegd en dat hij er pas in januari 1994 van op de hoogte is gebracht dat tegen hem een onderzoek liep en dat hij gehoord zou worden, dat pas in december 1995 bij de Controlecommissie een klacht is ingediend, dat de Controlecommissie haar beslissing pas op 24 april 1996 heeft genomen en dat de Commissie van beroep pas op 22 januari 1997 uitspraak heeft gedaan, zodat zijn dossier pas na vijf jaar is afgesloten en hij gedurende drie jaar een afwachtende houding heeft moeten aannemen, terwijl niets zulke termijnen verantwoordt;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat bij de Controlecommissie en de Commissie van beroep een klacht aanhangig is gemaakt die het resultaat is van een lang en gedetailleerd onderzoek van de prestaties en de voorschriften van een zorgverlener; dat ze erop wijst dat de Commissie van beroep de redelijke termijn heeft beoordeeld in het licht van de eigen aard van de zaak en een onderscheid heeft gemaakt tussen de onderscheiden fases van de procedure, namelijk het inzamelen van de inlichtingen van januari 1992 tot oktober 1993, het eigenlijke onderzoek, met inbegrip van het horen van de patiënten, dat van oktober tot november 1993 heeft plaatsgevonden, en het verhoren van verzoeker van januari 1994 tot februari 1995, waarbij de laatstgenoemde fase bijzonder lang heeft geduurd doordat verzoeker tijdens verschillende samenkomsten op de interpellaties heeft willen antwoorden; dat de Commissie van beroep dan ook terecht heeft kunnen besluiten dat het onderzoek met alle gewenste naarstigheid was gevoerd;

Overwegende dat verzoeker daar in zijn memorie van wederantwoord tegen inbrengt dat van een procedure "in concreto" wordt nagegaan of ze al dan niet onredelijk lang heeft geduurd, dat met de duur van de informatiefase rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling of de procedure niet onredelijk lang heeft geduurd, dat die fase, die van januari 1992 tot oktober 1993 heeft geduurd, onredelijk lang was, aangezien de diensten van de verwerende partij zijn blijven zoeken naar de inlichtingen door de evolutie te volgen van de medische praktijk van verzoeker, die door de verwerende partij als "proefkonijn" is gebruikt, aangezien zij door die informatiefase van twee jaar passende informaticatechnieken heeft kunnen uitwerken; dat ook de eigenlijke onderzoeksfase onredelijk lang heeft geduurd, namelijk van oktober 1993 tot januari 1996, terwijl het verhoor van de patiënten 4

dagen heeft gevergd en het verhoor van verzoeker 18 dagen, gespreid over dertien maanden, waarbij verzoeker steeds het tijdschema voorgesteld door de geneesheren-inspecteurs heeft moeten aanvaarden; dat uit de processtukken blijkt dat de verwerende partij er verscheidene maanden over gedaan heeft om aanvullende inlichtingen in te winnen en dat de Dienst voor geneeskundige controle op 11 juli 1995 klaar was met het opstellen van zijn klacht maar die klacht pas op 11 december, dat is 5 maanden later, heeft ingediend;

Overwegende dat de Raad van State, als cassatierechter, niet bevoegd is om na te gaan of de feiten die de Commissie van beroep in aanmerking heeft genomen zich hebben voorgedaan, noch om zijn beoordelingen van die feiten in de plaats te stellen van die van de voormelde Commissie; dat het middel slechts ontvankelijk is voorzover het betrekking heeft op de juridische kwalificatie van die feiten;

Overwegende dat de Commissie van beroep achtereenvolgens heeft vermeld dat de Dienst voor geneeskundige controle van januari 1992 tot oktober 1993 gegevens heeft verzameld over de medische praktijk van verzoeker, dat die dienst toen dat werk af was, beschikte over aanwijzingen dat de wetgeving niet werd nageleefd, dat het onderzoek pas op 22 november 1993 is ingesteld, dat pas door het verhoor van de patiënten aangetoond is dat op de medische praktijk aanmerkingen konden worden gemaakt in het licht van de klinische en diagnostische noodwendigheden, dat in casu de redelijke termijn dus op zijn vroegst vanaf die datum kon ingaan, aangezien de beoefenaar van de geneeskunde vanaf dan uitleg diende te geven over zijn medische praktijk, dat van november 1993 tot januari 1994 aanvullende inlichtingen zijn ingewonnen bij verscheidene instanties, en dat de verhoren van verzoeker van januari 1994 tot februari 1995 hebben plaatsgehad, waarbij de relatief lange duur van die fase het gevolg was van de opstelling van verzoeker zelf; dat de Commissie van beroep op grond daarvan met recht heeft kunnen besluiten dat "de Dienst voor geneeskundige controle met naarstigheid heeft gehandeld door alle dienstige onderzoeken die in casu noodzakelijk waren uit te voeren zonder zinloze of overbodige onderzoeken uit te voeren"; dat het middel niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat verzoeker een derde middel ontleent aan schending van artikel 11 van het koninklijk besluit van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de geneeskunst, de verpleegkunde, de paramedische beroepen en de geneeskundige commissies, alsook aan machtsoverschrijding; dat hij aanvoert dat de Dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV, de Controlecommissie en de

Commissie van beroep geoordeeld hebben over de opportuniteit van de analyses inzake klinische biologie en nucleaire geneeskunde in vitro die op zijn initiatief zijn uitgevoerd, terwijl alleen de Orde der geneesheren daarover mag oordelen;

Overwegende dat dit middel niet aan de Commissie van beroep is voorgelegd; dat dit een nieuw middel is waarvan de Raad van State als cassatierechter geen kennis mag nemen; dat dit middel bijgevolg niet-ontvankelijk is;

Overwegende dat verzoeker een vierde middel ontleent "aan schending van artikel 18 van het koninklijk besluit van 12 december 1990 houdende nadere organisatie van de Controlecommissie en van de Commissie van beroep opgericht bij artikel 142 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994"; dat hij aanvoert dat in de bestreden beslissing niet wordt vermeld dat ze bij eenparigheid van stemmen is genomen, waardoor hij in de onmogelijkheid verkeert na te gaan of aan die wettelijke voorwaarde is voldaan;

Overwegende dat de verwerende partij terecht antwoordt dat artikel 18 van het voormelde koninklijk besluit van 12 december 1990 onder meer de volgende bepalingen bevat: "Enkel de leden-magistraten hebben beslissende stem. De beslissing wordt bij eenparigheid van stemmen genomen", terwijl in dat artikel niet geëist wordt dat in de beslissing zelf vermeld wordt dat ze bij eenparigheid van stemmen is genomen; dat zulk een vormvereiste door geen enkele wets- of verordeningsbepaling aan de Commissie van beroep wordt opgelegd; dat het middel niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat verzoeker een vijfde middel ontleent aan schending van artikel 174, 5° en 6°, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994; dat hij aanvoert dat de verwerende partij aan hem de terugbetaling vraagt van bedragen betreffende de prestaties inzake klinische biologie en nucleaire geneeskunde in vitro die vóór 24 januari 1994 zijn verricht terwijl de enige aangetekende brief die de Controlecommissie hem gestuurd heeft de verjaring stuit die ingesteld wordt door de bepalingen waarnaar in het middel wordt verwezen, zodat de verwerende partij niet de terugbetaling kan vorderen van bedragen die verband houden met analyses die vóór 24 januari 1996 zijn verricht;

Overwegende dat verzoeker daar in zijn memorie van wederantwoord aan toevoegt dat in artikel 174, 5° en 6°, van de wet betreffende de

verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen geenszins gepreciseerd wordt dat het moet gaan om een gerechtelijke vordering tot terugbetaling, ingesteld door middel van een dagvaarding of een verzoekschrift, zodat ook de "administratieve vordering tot terugbetaling" onder die bepalingen valt; dat de geldelijke sanctie die door de verwerende partij is opgelegd wel degelijk strekt tot het "volledig of gedeeltelijk terugvorderen, bij de zorgverlener, van de bedragen betreffende prestaties ten laste van de verzekering voor geneeskundige verzorging"; dat het er weinig toe doet dat de verzekeringsinstelling niets terugvordert; dat het hier gaat om een terugvordering ten behoeve van "het stelsel van de verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen", wat niet wordt uitgesloten door de bepalingen waarnaar in het middel wordt verwezen;

Overwegende dat de verjaring waarvan sprake is in het in het middel vermelde artikel 174, 5°, betreffende de terugvordering van de waarde der ten laste van de uitkeringsverzekering ten onrechte verleende prestaties geen verband houdt met de toedracht van de zaak;

Overwegende dat artikel 174, 6°, waarnaar in het middel wordt verwezen, alleen betrekking heeft op de terugvordering van bedragen die de verzekering voor geneeskundige verzorging ten onrechte heeft terugbetaald; dat de terugbetaling van de omstreden prestaties in casu niet overeenstemt met een niet verschuldigd bedrag, aangezien niet wordt betwist dat die prestaties zijn verricht, ze overeenstemmen met een welbepaald nummer van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen en de "verzekeraarheid" van de patiënten in orde was; dat de Commissie van beroep bijgevolg geen enkele dwaling omtrent het recht heeft begaan toen ze geoordeeld heeft dat "de verjaringstermijnen die in artikel 174 worden voorgeschreven voor de onderscheiden gevallen waarvan daarin sprake is, geenszins verband houden met het thans onderzochte geval"; dat het middel ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4 000 frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de
VIe kamer, op veertien november tweeduizend één door:

de HH.	ANDERSEN, HANSE, LEWALLE, HARMEL,	Voorzitter van de Raad van State, staatsraad, staatsraad, griffier.
--------	--	--

De Griffier,

De Voorzitter,

P. HARMEL.

R. ANDERSEN.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.